

Реферат на тему: "П'єр де Ронсар — видатний французький поет"

П'єр де Ронсар

Реферат

на тему:

П'ЄР ДЕ РОНСАР —

ВИДАТНИЙ ФРАНЦУЗЬКИЙ ПОЕТ

П'єр де Ронсар — видатний поет французького Відродження, жив і творив з 1524 по 1585 рр. у Франції. Він став провідною фігурою літературної групи "Плеяда" ("La Pleiade"), до якої, крім Ронсара, увійшли провідні письменники, поети та драматурги Франції: Жоашен Дю Беллі, Жан Дора, Жак Пелет'є дю Манс, Жан-Антуан Де Баїф, Ремі Белло, Етьєн Жодель, Понтюс Де Тіар.

Народився П'єр де Ронсар 11 вересня 1524 року в шляхетному сімействі, що володіло замком Ля-Посоньєр, у долині Луари (провінція Вандомуа). П'єр, пройшовши курс навчання в Наварському коледжі, став пажем синів, а потім і сестри короля Франциска I. Під час королівської служби Ронсар відвідав Шотландію, Англію та ельзаське місто Хагенау. Під час останньої подорожі він познайомився з багатьма відомими вченими, але одночасно переніс важку хворобу, наслідком якої стала глухота. Оскільки дипломатична і військова кар'єра відтепер були для нього закриті, він цілком присвятив себе вивченню класиків і поезії. Разом з іншими молодими дворянами, настільки ж закоханими в науку, Ронсар працював у паризькому коледжі Кокре, де його наставником стала викладач навчального закладу — Дора. У коледжі, за ініціативи П'єра група молодих і перспективних письменників, поетів, драматургів і вчених започаткували літературну групу "Плеяда". Усі поети "Плеяди" відрізнялися надзвичайною запопадливістю і пристрастю до навчання. У 1650 Ронсар був зведений у ранг придворного поета. Після смерті Карла IX він жив в абатствах Круаваль у Вандомуа і Сен-Ком у Турині. Помер Ронсар у Сен-Ком-сюр-Луар 27 грудня 1585.

П'єр де Ронсар, як і його однодумці з "Плеяди", ставив за мету реформування французької літератури і створення віршованих творів, що могли б зрівнятися з класичними. Відмовившись від середньовічної традиції й обравши зразком для наслідування класичну літературу Греції і Риму, він вплинув на розвиток французької поезії двох наступних сторіч.

Творчість Ронсара нерівноцінна. Афектовані і штучні Оди (Odes, 1550-1553) були явним наслідуванням Піндара та Горація. Так і не завершена епічна поема Франсіада (La Franciade, 1572) була невдалою. Дійсну славу принесла Ронсару лірика — збірники Любовні вірші (Amours, 1552), Продовження любовних віршів (Continuations des Amours, 1555) і Сонети до Олени (Sonnets pour Hlne, 1578). У любовній поезії Ронсара домінують теми швидкоплинного часу, в'янення квітів і прощання з юністю, одержує

подальший розвиток мотив Горация "carpe diem" ("лови мить").

Він пише:

Земнеє щастя таке невірне!

І завтра прахом стане той,

Хто королівських волів щедрот

І повзав долі лицемірно.

Ронсар також великий співак природи — річок, лісів, водоспадів. Його внесок у реформу відчувається у поетичній мові автора, особливо ліричній, коли він оспівує красу природи або рідних місць. Велика і різнопланова творчість Ронсара включає майже усі віршовані жанри — від героїчної епопеї до інтимної лірики (він автор п'яти книг "Од", збірників сонетів і пісень "Любовні вірші", "Гімнів" і ін.). Його оди, любовні сонети й есе — найчастіше складені на класичні теми, але повні глибоких людських почуттів і співчуваючої особистісної участі. Уривок з "Одіссеї" П'єра де Ронсара "Час лишити все: домівки, лани, сади...":

Однак, світ жалісливим був, і нас несла ріка,

Пронизуючи голосом згасаючі долини.

Немає змоги в нас пройти до середини,

Сирені не утнути язика.

Повільна мука пізнання

Чужих сердець, дияволів і тіл

Чужого моря. Тисячі петель

Течуть назад, міняють власне облямування —

Благослови, тож більше ні сім'ї,

Ні імені нам обирати вже не треба.

Тут змії позбавляються отрути,

А люди — уподобання змії.

Лишити все... Та тіні над водою

Ще манять до залишеного дому.

Дістань ти серце та віддай його чужому,

Лишися звіром, зацькованим і сивим.

У "Міркуваннях про нещастя нашого часу" (*Discours des miseres de ce temps*, близько 1562 р.), створених у період релігійних воєн, Ронсар виявив себе майстром політичної сатири і поетом патріотичного складу. Йому належить також безліч віршів "з нагоди". Популярність його досягла Німеччини, Голландії, Італії, Швеції і Польщі. Його творчим спадком насолоджувалися, під його впливом перебували багато англійських поетів — Уайет, Сидні, Херрік, Спенсер і Шекспір. Відродивши восьмискладовий і десятискладовий вірші, Ронсар вдихнув нове життя в майже не відомий Середнім століттям "олександрійський", або дванадцятискладовий вірш, розвинув його і додав великої звучності. Завдяки Ронсару французька поезія знайшла музичність, гармонію, розмаїтість, глибину і масштаб.

Він увів до неї теми природи, почуттєвої й одночасно платонічної любові, цілком

обновив та розширив її зміст, форму, пафос і лексичний запас, тому його з повним правом можна вважати засновником ліричної поезії у Франції. Увесь розвиток французької лірики другої половини XVI століття пройшов під знаком поезії Ронсара. Під час створення літературної групи Ронсар узяв за зразок Олександрійську Плеяду, що включала сімох відомих грецьких поетів епохи Птолемея II. Позитивний принцип об'єднання, заснований на поклонінні грецькій, римській та італійській літературам, мав протиположність — менш виправданий негативний принцип — презирство до рідної французької словесності. Маніфестом нового покоління поетів став трактат однодумця П'єра де Ронсара — Жоашена дю Беллі "Захист і прославлення французької мови" (*La Deffence et illustration de la langue francoyse*, 1549), що поділяється на дві книги. У першій роз'яснюються концептуальні погляди плеядистів:

- французька мова не настільки багата, як грецька або латинь; але стверджується, що французька має необмежені можливості, їх варто невпинно розвивати;
- одними перекладами класичних творів, при всій їхній корисності, цього не домогтися, тому краще наслідувати класиків;
- потрібно відмовитися від примарної мети відродити на французькому ґрунті грецьку або латинську словесність. У другій книзі мова йде про те, що природний талант поета може бути посилений ревним вивченням класичних авторів; детально аналізуються жанри, які необхідно культивувати у Франції (ода, елегія, еклога, епічна поема, комедія, трагедія і сонет); обговорюються технічні прийоми. Завершується трактат закликом до французів писати рідною мовою. Слава маніфесту усієї школи плеядистів, набагато більша, ніж того заслуговує її зміст, це пояснюється своєчасністю появи у літературному світі і пристрасністю мови. Справжня ж заслуга її автора відноситься до сфери власне поезії. П'єр Ронсар прагнув здійснити реформу мови та розвинути на французькому ґрунті далекі їй колись види літературної творчості. Вимагаючи корінних перетворень прозаїчного і віршованого складу, відзначаючи недосконалість сучасної йому словесності, через свої твори Ронсар прагнув віднайти, хоча б у минулому, зразки, гідні наслідування. І джерелом пошуку став для нього класичний світ.

Класицизм є однією з найбільш характерних рис усієї творчої діяльності поета. В основу судження самого Ронсара: "*Abrege d'art poetique*" (1565), що розглядало питання віршування, рими, поетичних оборотів, були покладені принципи поезії античності. Щоправда, зачасти він писав штучним складом, але був здатен створювати зразки витонченого поетичного стилю.

П'єр де Ронсар зверхньо ставився до середньовічних письменників і їхньої мови, але припускав, що в інтересах багатства літературної мови, доцільно включення у неї оборотів і слів, узятих з окремих провінційних діалектів Франції. Слава Ронсара свого часу була дуже великою; майже жодного істотного заперечення не лунало проти його теорії; ще у XVII столітті багато письменників (наприклад сатирик Матюрен Реньє) були рішучими її прихильниками. Торквато Тассо дуже високо оцінював Ронсара; шанувальником і послідовником французького поета у Німеччині був Мартін Опіц;

сліди впливу відчуються також у тогочасній польській літературі. Згодом настала пора забуття Ронсара, що було настільки ж несправедливим, як і колишнє безумовне поклоніння. П'єр де Ронсар писав: "На жаль, не час плине, пливемо ми".

Художня діяльність П'єра де Ронсара і досягнуті ним результати дотепер оцінюються по-різному: одні заперечують будь-яке видатне значення творів, підкреслюючи його негативні, певною мірою смішні сторони, інші відзначають заслуги поета. Безсумнівно, що Ронсар багато у чому помилявся: у його творах іноді виявлявся педантизм, в клоняючись класикам, він надто холодно і зневажливо ставився до всієї середньовічної літератури, складав нові слова механічним шляхом, іноді зовсім у супереч духу французької мови. Часто, не знаходячи підтримки серед французьких поетів того часу, він продовжував творити. "Хто живе, даремно жде хвалби зарозумілої юрби" пише П'єр Ронсар.

Ронсар був твердо переконаний, що докорінний переворот у літературі можна здійснити за кілька років, і хотів продемонструвати це на власному досвіді. Він щиро приймав до серця інтереси французької літератури, уболівав, бо бачачи, що вона не може зрівнятися з грецькою і латинською, і все рівно прагнув піднести її до античного рівня. Творчість П'єра де Ронсара має величезне історично-літературне значення, як для французької літератури, так і для світової культурної спадщини.